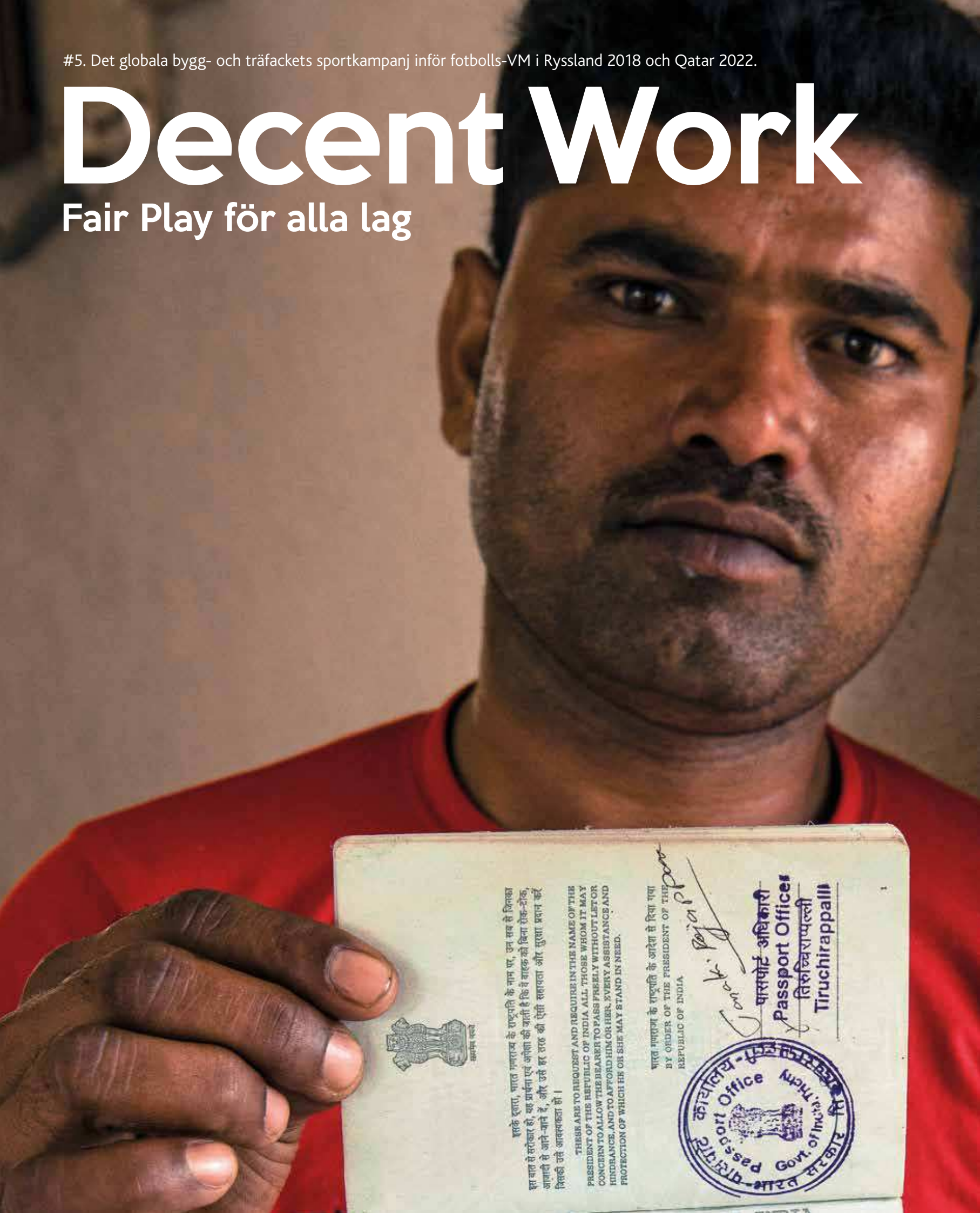

#5. Det globala bygg- och träfackets sportkampanj inför fotbolls-VM i Ryssland 2018 och Qatar 2022.

Decent Work

Fair Play för alla lag

भारत गणराज्य के राष्ट्रपति के नाम पर, उन सब से जितना
झगड़ना हो, यह प्रार्थना एवं अपेक्षा की जाती है कि वे बालक को बिना रोक-टोक,
आवादी से जाने-माने दें, और उसे हर तरह की ऐसी सहायता और सुरक्षा प्रदान करें
जिसकी उसे आवश्यकता हो।

THESE ARE TO REQUEST AND REQUIRE IN THE NAME OF THE
PRESIDENT OF THE REPUBLIC OF INDIA ALL THOSE WHOM IT MAY
CONCERN TO ALLOW THE BEARER TO PASS FREELY WITHOUT LET OR
HINDERANCE, AND TO AFFORD HIM OR HER, EVERY ASSISTANCE AND
PROTECTION OF WHICH HE OR SHE MAY STAND IN NEED.

भारत गणराज्य के राष्ट्रपति के आदेश से दिया गया
BY ORDER OF THE PRESIDENT OF THE
REPUBLIC OF INDIA

Sanku. Rajarajap

पासपोर्ट अधिकारी
Passport Officer
तिरुच्चिरापल्ली
Tiruchirappalli

भारत गणराज्य - तिरुच्चिरापल्ली
Passport Office
Govt. of India
भारत सरकार

**HERRARNA I FIFA
TRÄFFAS I SLUTNA RUM**

INGET SPEL UTAN FACKLIGA OCH ANDRA MÄNSKLIGA RÄTTIGHETER

Den 2 december 2010 träffades exekutivkommittén i Fifa, fotbollens världsorganisation och maktcentrum. 22 män utsåg Ryssland till värdland för fotbolls-VM 2018 och Qatar som värd för VM 2022.

Herrarna i Fifa träffas i slutna rum. Vi vet alltså inte hur det gick till när de två arrangörsländerna valdes. Det vi vet är att det handlar om pengar, mycket pengar. Sponsoravtal, mediarättigheter och regimer som går med på att ge Fifa och sponsorerna skattefrihet och andra exklusiva rättigheter avgör.

Globala sportevenemang, som fotbolls-VM, är en källa till drömmar. En sulfint av Neymar, en frispark av Pirlo eller en spektakulär räddning av Neuer får miljoner ungar att gång på gång försöka upprepa det de sett på VM-arenorna.

Men också andra drömmar väcks till liv, som drömmar om jobb och förbättrade levnadsvillkor. Miljoners migrantarbetare från Centralasien söker sig till Ryssland för att vara med och bygga inför VM 2018. De som bygger i Qatar kommer från Nepal, Indien, Filippinerna, Bangladesh och andra länder i södra Asien.

På följande sidor berättar armeraren Said från Tadjikistan om sitt arbete på Zenitstadion i S:t Petersburg. Och Subramanian Velu från södra Indien beskriver hur han lockats till byggboomen i Qatar. De bygger drömmarnas arenor. Men de arbetar med livet som insats och utan rättigheter. Som i Qatar, där minst 1 400 migrantarbetare mist livet sedan Fifa beslutade att ge landet VM 2022. Eller i Ryssland där minst 70 arbetare dog under förberedelserna för vinter-OS i Sotji.

Vi i det globala bygg- och träfacket, BTI, har sedan VM 2010 i Sydafrika ställt krav på Fifa och andra idrottsorganisationer. Vi menar att det är självklart att Fair Play ska gälla för alla lag, också arbetslagen som bygger arenorna.

Våra krav är enkla. Fifa, IOK och andra globala idrottsorganisationer måste helt enkelt ta sin del av

ansvaret och ställa krav på arrangörsländerna. Vi kräver att mänskliga rättigheter ska respekteras i alla delar av de globala sportevenemangen.

- **Tvångsarbete och slavliknande beroende av arbetsgivare, som i Qatar, måste upphöra.**
- **Det måste vara tillåtet för arbetare att organisera sig i fackföreningar.**
- **Minimivillkor för boende, hygienanläggningar, mat och dricksvatten måste läggas fast och kontrolleras i alla led i entreprenadkedjan.**
- **De som bygger arenorna måste få en lön som det går att leva på.**

Sportens vinstdrivande organisationer ställer detaljerade krav på arrangörsländerna när det gäller skattebefrielse, exklusiva rättigheter åt sponsorer och andra förmåner. Däremot vägrar de envist att ställa krav på grundläggande mänskliga rättigheter i arbetslivet för de som arbetar med mästerskapen. Deras attityd leder till krossade drömmar, mänskliga tragedier och växande motsättningar. De offerar just nu tusentals människoliv i Ryssland och Qatar.

Vi riktar inte våra krav bara mot arrangörsländerna och sportens världsorganisationer. Världens globala byggjättar lockas av de enorma investeringarna.

I Qatar finns nästan alla av världens 25 största byggjättar på plats. Franska Vinci bygger tunnelbana. Amerikanska Bechtel har byggt flygplats. Brittiska Balfour Beatty, tyska Hochtief, österrikiska Strabag, spanska FCC liksom koreanska, kinesiska och japanska byggföretag deltar i vinstjakten.

Vi i det globala bygg- och träfacket kräver att storföretagen följer de överenskommelser flera av dem skrivit på. De måste leverera arbetsvillkor som motsvarar FN:s arbetsorganisation ILO:s, riktlinjer.

Världens byggnadsarbetare kräver Decent Work och Fair Play. Inget VM och inga olympiska spel utan fackliga och andra mänskliga rättigheter!

DE SOM BYGGER
ARENORNA MÅSTE
FÅ EN LÖN SOM DET
GÅR ATT LEVA PÅ

RYSSLAND

Invånare: 142 miljoner.

Förväntad livslängd: 70 år.

Yta: 17 miljoner kvadratkilometer, störst i världen.

Statsskick: President Vladimir Putin valdes på sex år 2012. Putins parti, Enade Ryssland, dominerar i parlamentet, Duman.

Arbetslöshet: 5,8 procent (2013).

Facket: Det ryska byggfacket, bygg- och byggmaterialindustriarbetarnas fackförening organiserar 30 procent av byggnadsarbetarna.

“DET ÄR KAOS DÄR INNE, DET HAR DET VARIT HELA TIDEN”

VM-arenan i S:t Petersburg ligger på Krestovskön, med utsikt över Finska viken. Att ta sig från bygget till tunnelbanan kräver en kilometerlång promenad genom en park. De flesta av byggnadsarbetarna som kommer ut genom vändkorset i det blå planket som omgärdar arbetsplatsen har brått, de vill hem. Men Natalia tar sig tid för en pratstund. Hon arbetar med service åt byggnadsarbetarna och träffar många av dem varje dag.

– Det är kaos där inne, det har det varit hela tiden. De är upprörda över det mesta. Men särskilt över bristen på vatten och att allt för många delar på dusch- och tvättmöjligheter, säger hon.

Natalia har varit på bygget sedan starten. Hon har varit med om alla stopp och ändringar som miljardbygget, i dollar, kantats av sedan 2006. Invigningen var från början planerad till 2008. Nu är beskedet 2017, då Confederations Cup avgörs.

Det är inte så många som passerar ut från bygget på kvällarna. De flesta av de drygt 2 000 som arbetar där inne bor också innanför staketet.

– De kommer från södra Ryssland och från Tadjikistan och Uzbekistan, berättar Natalia. Det finns en halv miljon migrantarbetare i S:t Petersburgsregionen, enligt byggfacket. Bara var femte av dem har arbetstillstånd. Deras utsatthet utnyttjas av arbetsgivarna.

– De bor i de där barackerna, fortsätter Natalia och pekar upp mot en av många tvåvåningslängor med byggbodas som syns över staketet.

Innanför fönstren skymtar våningssängar. Några av de boende öppnar ett fönster på glänt. De berättar att de är uzbekier, mer vill de inte säga.

Armeraren Said hinner berätta lite mer under sin promenad till metron.

– Vi bor fyra och fyra i varje bod. Det finns fyra

sängar och en spis. Vi är 20 stycken som delar på toalett, dusch och kokmöjligheter.

Enligt det ryska byggfacket så är det inte tillåtet att ordna boende på arbetsplatsen. Men de konstaterar samtidigt att den gamla sovjetiska lagen som förbjöd det är avskaffad. En ny lag är på gång, men just nu är det inte olagligt.

Said som kommer från Tadjikistan, är inte nöjd med boendet, men det får gå, säger han.

– Jag är här för pengarna, lönen är inte så dålig. Said tjänar 40 000 rubel, cirka 5 400 kronor, per månad efter skatt. För att nå den nivån arbetar han mellan 50 och 60 timmar i veckan. Spännvidden mellan lönerna är stor. Natalia tjänar 2 400 kronor i månaden.

Det globala bygg- och träfacket, BTI, har intervjuat 14 av arenabyggarna. Den genomsnittliga lönen bland dem var 4 265 kronor per månad. Ungefär som genomsnittet i branschen i S:t Petersburg.

Inne på bygget är det rörigt och mörkt. Entreprenören, Transtroy, har ett 80-tal stora underentreprenörer men har inte koll på hur många av dem som i sin tur har anlitat andra firmor.

Byggfackets vice ordförande, Alexander Tanasi, vet inte hur många medlemmar som arbetar på stadion och det är lite oklart om något av företagen har kollektivavtal.

– Men vi håller just nu på med förhandlingar om ett branschavtal i regionen. Vi kommer att trycka på för att det ska gälla för flera av företagen som finns här, säger han.

Said rycker lite på axlarna när facket kommer på tal. Han har ingen kommentar, säger han.

– Men fotbolls-VM är bra. Det ger ju jobb.

ARENOR 2018

Elva städer i Ryssland tar emot när landet arrangerar fotbolls-VM 2018. President Vladimir Putin sa i oktober 2014 att 16 miljarder US-dollar investeras inför VM. Förutom arenorna byggs det trafikleder, flygplatser, tunnelbanor och järnväg.

Men erfarenheterna från Rysslands förberedelser för vinter-OS i Sotji har väckt farhågor om arbetsvillkoren. Minst 70 byggnadsarbetare dog då. Uppgiften är bekräftad officiellt, enligt ryska byggfackets ordförande Boris Soshenko.

Normalt har Sotji 10 000 byggnadsarbetare. Men under åren före OS arbetade närmare 100 000 med byggnation. Migranter från Centralasien och Balkan lockades av fagra lönelöften som i många fall visade sig värdelösa. Vittnesmål om bluffkontrakt, uteblivna löner och bestraffningar mot de som vågat protestera var vanliga. Samvetslösa arbetsgivare hade stöd av myndigheter och köpte övervakning av privata vaktbolag.

Nu, inför förberedelserna för Rysslands fotbolls-VM, är det globala bygg- och träfacket, BTI, oroliga för en upprepning. Tillsammans med det ryska byggfacket har

BTI gjort upp en plan för organisering, avtalstecknande och bevakning av arbetsvillkoren. Enligt ILO-kontoret i Moskva fanns det 14 miljoner migrantarbetare i Ryssland 2012. Hälften av dem arbetade i byggbranschen. Många söker sig till arrangörstäderna i hopp om arbete.

ARENOR OCH KAPACITET:

LUZJNIKISTADION, MOSKVA

81 000 platser.

OTKRITIE ARENA, MOSKVA

46 000 platser.

ZENITSTADION, S:T PETERSBURG

69 000 platser.

KAZAN ARENA, KAZAN

46 000 platser.

CENTRALSTADION JEKATERINBURG

45 000 platser.

FISJTSTADION, SOTJI

47 000 platser.

SAMARASTADION, SAMARA.

45 000 platser.

VOLGA ARENA, NIZJNIJ NOVGOROD

45 000 platser.

STADION, KALININGRAD

45 000 platser.

POBEDASTADION, VOLGOGRAD

45 000 platser.

LEVBERDON ARENA, ROSTOV VID DON

45 000 platser.

STADION, SARANSK

45 000 platser.

MÅNGA SÖKER SIG TILL
ARRANGÖRSSTÄDERNA I
HOPP OM ARBETE

RÄTTEN ATT BILDA FACKFÖRENINGAR MÖTS AV ETT BLANKT NEJ

INDIEN

Invånare: 1,23 miljarder.

Förväntad livslängd: 67,8 år.

Yta: 3 287 264 kvadratkilometer.

Statsskick: Världens största demokrati. Det hindunationalistiska partiet BJP styr sedan valet 2014. Premiärministern heter Narendra Modi.

Arbetslöshet: 8,8 procent (2013).

Facket: Fackföreningsrörelsen är splittrad efter religiösa och politiska linjer. I Chennai har flera byggfack, som också organiserar migrantarbetare, bildat en federation.

”JAG BLEV LOVAD KÖRKORT OCH BRA LÖN”

Subramanian Velu, 33 år, har bara en resväska på sin bagagekärra. Det är tisdagsmorgon, han kryssar sig fram genom folkmassan utanför ankomsthallen på Chennais flygplats. Tre plan från Gulfstater har landat här, i åtta-miljonerstaden i södra Indien, under morgonen. Familjer återförenas, många återvändare har tungt lastade bagagekärror efter år av arbete utomlands.

– Äntligen hemma, nu är jag lycklig igen, säger Subramanian.

För ett halvår sedan, i juni 2014, flög han härifrån, till Doha i Qatar. Han hade lämnat familjen, hustrun Telvi och döttrarna Sarani, 2 år och Akashiya, 1 år, hemma i byn, sex timmars bussresa från Chennai. I fickan hade han sitt pass med ett tvåårigt arbetsvisum, som elektriker på företaget Beacon Projects. Agenten som ordnat hans visum hade lovat att han skulle få arbete som chaufför, han har elva års erfarenhet som lastbilschaufför. Arbetsgivaren skulle dessutom betala ett internationellt körkort, det var det som avgjorde när familjen tog beslutet att han skulle åka.

För nödvändiga dokument och löften om jobb och körkort hade han betalat fyra månadslöner. Han hade lånat pengarna av en lånehaj till en ränta på fem procent per månad.

– Jag hade fast jobb och en hyfsad månadslön, 25 000 rupier (3 400 kronor). Så jag var inte desperat. Men med ett internationellt körkort skulle jag kunna få bättre jobb. Och jag litade på mina kontakter, bland annat en släkting som arbetade i Qatar, berättar Subramanian.

Det finns tusentals officiellt registrerade agenter i Indien. De flesta är privata men i flera delstater, till exempel i Tamil Nadu, driver myndigheterna egna agenturer. Tamilnadu Manpower Corporation, TMC, ska stödja migration, arbetskraft är en viktig exportvara för delstatens ekonomi, och dessutom upprätthålla ordning och reda. Men än så länge är omfattningen blygsam. 2014 förmedlade TMC 220 kontrakt. Det är en mycket liten droppe i floden av migrantarbetare.

– Arbetsgivarna frågar inte efter arbetskraft från

oss, de vet att vi kontrollerar villkoren, förklarar K langoyan, chef för den delstatliga agenturen.

Arbetsgivarna vänder sig hellre till någon av de oräkneliga illegala agenterna. Det var en sådan som ordnade Subramanians kontrakt, mot en betalning på 13 600 kronor. Enligt flera källor en normal förmedlingsavgift.

Nästan en miljon indier åkte utomlands för jobb 2012, enligt officiell statistik. Sedan dess har antalet ökat och dessutom åker minst lika många på turistvisum och arbetar illegalt. Enligt indiska ambassaden i Qatar arbetade cirka en halv miljon indier i Qatar vid årsskiftet 2014/2015.

Drivkrafterna är fattigdom och drömmar om ett bättre liv. De som arbetar på Chennais byggen har oftast flyttat hit från norra Indien, till det rikare syd. En av dem är daglönaren Rubni, 21 år. Hon tjänar 13,50 kronor per dag när hon lastar tegel. Ett rum med jordgolvet, där hon bor med sin man och två barn, kostar tio dagsverken per månad. Rubni drömmer om att kunna ge barnen ett bättre liv. Att flytta dit jobben finns är en metod hon redan provat. I Indien är migration, inom landet eller utomlands, ett naturligt alternativ.

I fiskeorten Kalpakam, söder om Chennai, är det traditionella kustnära fisket utdöende. Ryska och malaysiska fiskeflottor har dammsugit havet längre ut från land. Fiskarfamiljerna skickar nu sina söner till Gulfstaterna.

– Fisket gav inte tillräckligt. Så jag bestämde att skicka iväg Sinakumar trots hans fars tårar, berättar mamman i en fiskarfamilj som bor på stranden i Kalpakam.

Sinakumar har nu arbetat utomlands, bland annat i Qatar, i snart tio år. När han åkte första gången bar hustrun, Bhubanishwari, deras barn i magen. Sinakumar har missat nästan hela dotterns uppväxt. Men både han och familjen tycker att det varit värt priset. För pengarna han tjänat har familjen kunnat bygga sig ett stenhus och hans syster har kunnat gifta sig.

“I QATAR VAR LÖFTENA INGET VÄRDA”

När Subramanian Velu landade i Qatar blev inget som han tänkt sig.

– Agenten lovade 1 500 riyal (3 400 kronor) per månad, i verkligheten fick jag bara 900 riyal, drygt hälften av det jag tjänade hemma, berättar han.

– Och körkort blev det inget, i stället fick jag börja köra buss mellan förläggningen och olika byggen redan andra dagen.

Arbetsgivaren, Beacon Projects, visade sig vara ett bemanningsföretag i byggbranschen. De tog hand om hans pass redan på flygplatsen. Det var hett, under sommaren är det inte ovanligt med över 40 graders värme. Förläggningen, norr om huvudstaden Doha, hade varken el eller luftkonditionering. Han blev inhytt i ett rum tillsammans fyra landsmän.

– Jag körde buss i tre månader. Då fick jag lön, kontanter direkt i handen. Men sedan behövdes ingen buss längre. Då fick jag börja arbeta som hjälpare åt snickare på bygget och jag fick ingen lön alls längre.

Subramanians berättelse är bara en i mängden. De är cirka 1,5 miljon, migrantarbetarna som bygger Qatar inför kommande stora sportevenemang. De kommer från Nepal, Indien, Bangladesh, Sri Lanka, Filippinerna. Och många av dem berättar om hur de luras in i slavliknande förhållanden, med hjälp av landets system för att administrera migrationen.

Som Chandran, 34 år, och Hussain, 36 år, två indier som arbetar med Dohas metrobygge. De bor tillsammans med 2 500 andra män i en förläggning bakom stängsel, en dryg timmes resa norrut från Doha.

Varje morgon klockan fem, sex dagar i veckan, dundrar drygt 20 Tata-bussar förbi vakten, ut genom grindarna. Klockan sex på eftermiddagen går bussarna samma väg tillbaka. Halv åtta är det mat.

– Vi är lediga på fredagar. Då kan vi få våra pass så att vi kan vistas utanför förläggningen, berättar Hussain. Deras arbetsgivare, QDVC, är ett konsortium där franska Vinci är storägare.

De båda tunnelbanebyggarna har det bättre än de flesta. Deras arbetsgivare är en storbyggare på ett prestigeprojekt. Men lönen är för låg, ”vilka drömmar kan man ha för 1 200 riyal (2 750 kronor) i månaden”, och systemet, Kafala, som ger deras arbetsgivare all makt, måste ändras. De tänker starta en fackförening, trots att det är förbjudet.

Lite närmare Doha, I Al Khor, bor tolv målare från

Nepal, fem i ett rum och sju i ett annat. De delar på en dusch och toalett.

– Vi har inget dricksvatten. Vi går till moskén en bit bort för att fylla vattenflaskorna. Där behandlar qatarierna oss som skit, berättar en av dem.

Mellan halv åtta på kvällen och fem på morgonen ska de ordna mat, tvätta och sova. Matinköpen tar en tredjedel av lönen, resten skickar de hem till familjerna i Nepal. De är oroliga för hälsoriskerna. Deras skydd mot kemikalierna är en pappersmask, av den enklaste modellen.

I utkanten av Doha, i East Industrial Area, hyr Lotus Trading ut bostadsbaracker bakom murar. Här bor snickare anställda av Medtel. En av dem har skadat ryggen på jobbet. Han har läkarintyg på att han inte kan fortsätta som snickare. Men arbetsgivaren, som har hans pass, accepterar inte hans uppsägning.

– De säger att jag ska gå till jobbet eftersom mitt kontrakt är på två år, berättar han.

– Om jag slutar ändå hotar de med att inte skriva på mitt utresevisum. De säger också att de inte betalar för min hemresa och jag får inte ut inestående lön. De knappt 250 snickarna på Medtel bygger i Dohas centrum. Arbetsgivaren behandlar dem inte som människor, säger de, mer som maskiner. En av dem berättar att en busslast nepalesiska arbetare som kom med en sen flight från Kathmandu skjutsades direkt till jobbet på morgonen, utan mat.

De har liknande berättelser, oavsett var de kommer ifrån. Det handlar om att Kafala-systemet gör dem helt maktlösa. När de utsätts för försämrade kontraktsvillkor, innehållna löner, långa arbetstider, hårt arbete på sommaren i olidlig hetta, dåliga förläggningar, brist på mat och vatten och farlig arbetsmiljö kan de inte protestera. De saknar mänskliga rättigheter.

Efter månader utan lön vände sig Subramanian Velu till Indiens ambassad i Doha för att få hjälp. En stödorganisation för migrantarbetare, National Domestic Workers Movement, tog sig an hans situation. Efter månader av oviss väntan, då han levde på gåvor, fick han till slut sitt pass. Villkoret var att han skrev på att han inte har några krav på företaget. Han återvänder hem med tomma fickor och en obetald skuld för avgiften till agenten.

Men han är lycklig när han skjuter sin bagagekärra ut från ankomsthallen i Chennai. Nu återstår bara sex timmars bussresa hem till Telvi, Sarani och Akashiya.

“VI ÄR LEDIGA PÅ FREDAGAR. DÅ KAN VI FÅ VÅRA PASS SÅ ATT VI KAN VISTAS UTANFÖR FÖRLÄGGNINGEN”

**SPONSORN SLÄPPER
INTE IFRÅN SIG
DEN NJURSIJUKA
MIGRANTARBETARENS
PASS FÖRRÄN HAN
SKA GÅ IGENOM
SÄKERHETSKONTROLLEN
PÅ DOHAS FLYGPLATS**

QATAR

Invånare: 2,3 miljoner, varav 278 000 är qatarier.

Förväntad livslängd: 78 år.

Yta: 11 586 kvadratkilometer.

Statsskick: Emir Tamim bin Hamad Al Thani styr enväldigt. Tronen ärvs.

Arbetslöshet: 0,3 procent (2013).

Facket: Migrantarbetare får enligt lag inte bilda eller gå med i fackföreningar.

QATAR SATSAR OLYMPISKT

Framför Khalifa International Stadium, där friidrotts-VM genomförs 2019 och som är en av Qatars arenor för fotbolls-VM 2022, står en olympisk fackla. Den är 300 meter hög och innehåller bland annat ett lyx-hotell. Fackeltornet tyder på viss självsäkerhet hos Qatars emirfamilj, Al Thani. Som enväldshärskare i världens rikaste land, räknat per invånare, bygger man en OS-fackla innan omröstningen är avgjord. Man är van att få som man vill.

Men trots två ansökningar har Qatar inte fått olympiska spel. I väntan på att få tända OS-facklan på riktigt bygger nu emirfamiljens eget byggföretag, Midmac, om Khalifastadion för VM i friidrott.

Stadion ligger i Aspire Zone, ett område som är byggt som en olympisk park. Här håller Qatars akademi för unga fotbollstalanger till. Rekryter sällas fram i akademier i Asien, Afrika och Latinamerika. Målet är att bygga ett slagkraftigt landslag till VM 2022.

220 miljarder dollar lägger Qatar ut på byggnation av arenor och anläggningar för fans och spelare, vägar och järnväg samt en helt ny satellitstad norr om Doha, Lusail, där finalarenan, Lusail Iconic Stadium, byggs. Utöver Khalifa stadion byggs sex arenor i Doha samt en vardera i Al Khor, Ash Shamal, Umm Salal, Al Rayyan och Al Wakrah.

Qatar är ungefär lika stort som Skåne. I oktober 2014 bodde knappt 2,3 miljoner personer i landet, enligt affärstidningen BQ Magazine. Tolv procent, 278 000, av dem är qatarier. Nästan nio av tio är migranter som lockas till Qatar för att arbeta med investeringar av olje- och gasinkomsterna.

Det krävs en balansgång för att behålla makten i qatariernas händer. Utländska företag erbjuds vinster men bara under strikt kontroll. Och importerad arbetskraft lockas av löften om höga löner men blir maktlösa i Kafala-systemet.

Kafala betyder sponsor, utan tillstånd från qatarisk sponsor kan ingen varken komma in i eller lämna Qatar. En konflikt med sponsorn är förödande, det är inte tillåtet att byta sponsor under kontraktperioden

och indraget ID-kort innebär att vistelsen i Qatar blir illegal. Efter omfattande internationell kritik lovade Qatar i maj 2014 att mildra systemet. Det går sådär. En rapport från Amnesty International från november 2014 slår fast att väldigt lite blivit verklighet.

Utresetillstånd: Trots löften om att Inrikesministeriet ska ta över ansvaret att utfärda utresetillstånd från sponsorerna har inget skett.

Möjlighet att bryta kontrakt: Inget har skett.

Kontantlöner: I juli 2014 aviserade de styrande en lagstiftning som skulle förbjuda kontantlöner. Trots det är regelbundna löner till bankkonton mycket ovanliga.

Hälsorisker på arbetet: Olyckstal och antal dödsfall som beror på en kombination av värme, stress, bristande hälsovård och dålig kost fortsätter att stiga. Indien med en halv miljon migranter och Nepal med drygt 400 000 är de största utsändningsländerna. Under 2014 dog 279 indier i Qatar, 38 fler än 2013. Cirka 30 av dödsfallen var arbetsolyckor. 157 nepaleser dog under de första 10 månaderna 2014. Det betyder att dödstaten ökar kraftigt också bland migranterna från Nepal. Minst 34 nepaleser dog i arbetsolyckor 2014. Löften om förbättring har inte infriats.

Rätten att bilda fackföreningar: Kravet från FN, globala fackföreningar och andra möts av ett blankt nej från Qatar.

I februari 2015 summerar advokat Nizar Kochery, som arbetar med stöd till migrantarbetare i Doha, läget.

– En del har blivit bättre i de stora företagen. Men i stället växer problemet med underentreprenörer som utnyttjar migranternas svaga ställning.

Qatars organisation för att genomföra VM har tagit fram en policy för arbetarnas välfärd. Den ställer bland annat krav på boende, mat, löneutbetalningar och tillgång till det egna passet. Fifa har sagt sig vara nöjda med åtagandet, men det är oklart hur VM-organisationen ska se till att kraven blir verklighet.

**I QATAR HAR MINST
1 400 BYGGNADSARBETARE
FÖRLORAT LIVET**

VISA SOLIDARITET – GE DITT BIDRAG TILL BYGGNADS SOLIDARITETFOND

Tycker du det är viktigt att byggnadsarbetare i andra länder får bättre villkor? Var med och bidra. Som givare i Byggnads Internationella Solidaritetsfond stödjer du facklig kamp inför evenemang som fotbolls-VM i Ryssland och Qatar – länder där situationen för byggnadsarbetare är katastrofal.

De som bygger för VM i Ryssland får ditt stöd genom att vi samarbetar med fackliga organisationer i Ryssland och i de länder migrantarbetarna kommer ifrån, som till exempel Serbien och Tadjikistan. Vi ger dem resurser att organisera sig och förhandla fram bättre villkor.

I Qatar, där det är förbjudet för migrantarbetarna att organisera sig fackligt, har vi hittills gett stöd till så kallade supportgrupper. Det handlar om grupper bildade av migrantarbetarna själva, i syfte att ge råd och hjälp till kollegor som råkar ut för agenter, jobbmäklare eller arbetsgivare som bryter mot reglerna i hemländerna eller på plats i Qatar.

Dessutom pågår ett arbete, i det globala bygg- och träfacket, BTI, för att utforma ett medlemskap direkt i BTI. Ett gränslöst medlemskap som på sikt kommer tvinga arbetsgivare i Qatar till förhandlingsbordet.

Redan nu bidrar du som medlem i Byggnads till det internationella fackliga arbetet men som direktgivare till Byggnads Internationella Solidaritetsfond kan du bidra mer. Kampen för schysta villkor för alla byggnadsarbetare i världen behöver din hjälp och ditt bidrag innebär att BTI kan fortsätta utveckla sitt stöd för att etablera och stärka fackföreningar.

Det gäller livet för allt för många. I Qatar har redan minst 1 400 byggnadsarbetare dött från 2010 fram till i mars 2014. Nya siffror från Indiens och Nepals ambassader visar att dödstalen ökade bland migranter från de två största utsändningsländerna under resten av 2014.

Alla drömmer om ett bättre liv. Men allt för många drömmar krossas just nu i Ryssland och i Qatar.

Tillsammans gör vi skillnad! Alla har rätt till schyssta villkor! Ditt bidrag gör skillnad. Lämna ditt bidrag på postgiro 30200-0 eller anmäl en autogirering till Byggnads Internationella Solidaritetsfond.

Håll drömmen vid liv!

BYGGNADSARBETARE I VM-LÄNDER OCH SVERIGE

	RYSSLAND
Nettolön*	33 kronor per timme
Antal gånger som lönen räcker till minsta levnadskostnad	4,5 enligt norm, 0,7 enligt facket
Max veckoarbetstid enligt lag	40 timmar
Dödsolyckor i byggbranschen, totalt	68 medlemmar i facket, en av tio förolyckade är fackmedlem
Antal per 100 000 anställda	23
Andel som är med i facket	Cirka 10 procent
Boendekostnad per månad	3 650 kronor
Varukassen	
Kyckling, 1 kilo	21,40
Bananer, 1 kilo	8,55
Ris, 1 kilo	7,00
Solrosolja, 1 liter	10,15
Toapapper, 4 rullar	13,00
Alla fem varorna	60,10

*Kvar när skatt är avdragen.

	QATAR	INDIEN, TAMIL NADU	SVERIGE
	10,75 (nepaleser) till 17,10 (filippiner) kronor per timme	4,70 (ej yrkesarbetare) till 10,10 per timme	140 kronor per timme
	0,17 respektive 0,28 jämfört med genomsnittslön i privat sektor	0,5 till 0,9	1,8
	48 timmar	48 timmar	40 timmar
	Officiella uppgifter saknas**	230	7
	Över 55***	7,6 officiell siffra, minst 15 enligt facket	7
	Inga migrantarbetare är organiserade	Cirka 65 procent, enligt facket	68 procent
	Cirka 5 700 kronor (ett rum och kök)	Cirka 350 kronor	7 300 kronor
	68,40	17,50	35,95
	14,80	3,35	24,95
	9,10	6,20	26,95
	11,40	13,00	29,90
	25,10	13,00	27,95
	128,80	53,05	145,70

**Alla uppgifter om dödsfall i denna folder är hämtade från Indiens och Nepals ambassader i Qatar.

***Avser dödsfall bland indiska och nepalesiska migranter enligt Indiens och Nepals ambassader. De flesta beror på hjärtproblem, undernäring eller självmord. Cirka tio av de 55 är rapporterade som arbetsolyckor.

